

Az A-csoport helikoptere hét óra huszonháromkor szállt fel az Országos Rendőr-főkapitányság udvaráról. A hét embert újfent egy tulajdonképpen már felosztatott egységbe vonták össze. Paul Hjelmnek átfutott az agyán, hogy csak imitálják azt az egykori csoportot, de a kép hamar elszállt, és máris minden idegszálával a feladatára összpontosított. Ahogy a többiek is.

Gunnar Nyberg remegő hústömege és Arto Söderstedt zörgő csontjai között nyomorgott. Vele szemben Kerstin Holm törékeny teste szorongott Viggo Norlander most már kimondottan edzett, középkorúhoz illő izomkötegei és Jorge Chavez fiatalosan gondtalan, zömök alakja között. A két sor közt guggolt Jan-Olov Hultin olyan kitekert pózban, ami kőkemény hátvéd létére is becsületére vált, kezében egy lenyűgöző méretű irathalommal, amiről el sem tudták képzelni, hogy tudta ilyen rövid idő alatt összekotorni. Fél kézzel felügyeskedte szemüvegét markáns orrnyergére. A helikopter zúgása tompított valamit hangjának közömbösségén.

– Hát ez nem lesz egyszerű, nem bizony – kezdett bele. – Az arlandai és a közeli márstai rendőrség már a helyszínen van. Egy rövid ideig

géppisztolyos rendőrök hada grasszált a nemzetközi járatok érkezési csarnokában. Remélem, sikerült eltüntetni őket onnan. Olyan emberrel állunk szemben, aki semmitől sem riad vissza, ha jól értem, egy valódi gyilkológép. Ha bármit is megsejt, akkor fennáll a vérfürdő és a túszejtés veszélye, fel kell készülnünk a legrosszabbra is. A lehető legóvatosabban kell eljárnunk.

Hultin lapozgatni kezdte a libegő papírlapokat.

– A gép fedélzetén több mint százötven ember tartózkodik, és nem tűnik túl jó ötletnek, hogy mindannyiukat beterelejük valami kiszolgált hangárba, és egyenként ellenőrizzük őket. Ez nagy valószínűséggel többük életét követelné. Tehát az egyetlen megoldás: gondos útlelvizsgálat a felügyeletünk alatt, természetesen különös tekintettel az egyedül utazó, fehér, középkorú férfiakra. Bár feltehetően sok ilyen lesz egy jellemzően business class gépen. Kaptunk a határőrségtől egy speciális számítógépes kamerát, aminek segítségével az útlevéllenőrök feltűnésmentesen felvételt tudnak készíteni valamennyi útlevélképről. De az útlevéllenőrök nem egyedül lesznek a fülkében, mert ott lesztek velük ti a háttérben. Kívülről nézve gyakorlatilag láthatatlanok lesztek. Utasításomra mindössze két ellenőrző fülke lesz nyitva, ami természetesen fennakadást okoz majd az áthaladásban. Viszont a dolog előnye, hogy áttekinthetővé válik a sor. Az egyikben Kerstin, a másikban Viggo lesz. Legyetek nagyon alaposak, figyelmesek, óvatosak. Csak nagyon egyértelmű helyzetben lépjetek, egyébként rádiókapcsolatot

tartunk egymással. A veszélyes részek: a tranzitvárónak az érkezési kaputól az útlevel-ellenőrzésig tartó szakasza, egy egyenes rész a bárók és a boltok között, de itt talán mégis kisebb a veszély, mivel itt nincs kijárat. A tranzitváróban őrködő mārstai rendőrséget Artóra bízom. Tehát, Arto, te odamész az érkezési kapuhoz, ott várnak majd rád a mārstai rendőrök. Tegyél róla, hogy semmiképp se lehessen észrevenni őket. A ti feladatotok, hogy figyelemmel kíséritek, nehogy valaki letérjen az útlevel-ellenőrzési ponthoz vezető egyenes útról. Legyenek embe-reitek a vécékben, a boltokban, minden lehetsé- ges helyiségben. Azért nincs olyan sok hely, ami szóba jöhet. Mi, többiek, szétszóródunk az érke- zési csarnokban. Mert minden arra utal, hogy itt fog történni valami. Arto egyetlen feladata, hogy odaterelje az egész társaságot az útlevel-ellenőr- zéshez. Mint valami birkanyáját.

– Más gép is érkezik ebben az időpontban? –
tette fel a kérdést Arto Söderstedt a maga csen- gő, szinte eltűzött finnországi svéd kiejtésével, és tétován pillantott le az E4-es autópálya vége- láthatatlan kocsiaradatára, melyet héliummal teli dunai uszályként követtek. – Fekete bárányok – fűzte még hozzá szinte hangtalanul. Hjelm meg- hallotta, és szúrós pillantást vetett rá.

Hultin újra elmerült a szél korbácsolta papírten- gerben.

– Nem, közvetlenül előtte-utána nem száll le más gép.

– És mi van a géppisztolyosokkal? – kérdezte Nyberg.

– Azonnal a helyszínen teremnek. De csak ha szükség lesz rájuk.

– És a nemzetbiztonságiak? – tudakolta Söderstedt.

Arto Söderstedt szerette ezt a szót használni, nemzetbiztonságiak. A csoport munkaterülete a nemzetbiztonságiakéval határos, aminek következtében gyakoriak az átfedések, tabuáthágások és egyéb konfliktusok. Mindannyian jól emlékeztek még a Tisztogató ügyével kapcsolatos csörte-váltásokra, amikor is a nemzetbiztonságiak egyszerűen szabotálták a nyomozást.

– Biztos ők is ott lesznek – bólintott Hultin egy jól hallható sóhaj kíséretében. – De mivel általában nem nagyon ismerjük a terveiket, egyszerűen úgy teszünk, mintha *nem* lennének ott. Tehát, mint tudjátok, az érkezési csarnoknak csak egy kijárata van, ami az útlevél-ellenőrzésnél T alakban kettéválik, a főbejárat, ez esetben főkijárat előtt. Mindegyik oldalra kell egy ember, közvetlenül a bejárat ajtó mellé, belülre. Gunnar és Jorge. Paul és én mindent elkövetünk, hogy a legkevésbé se tűnjünk rendőröknek, és valahol a csomagszállító szalag mellett leszünk, hogy belássuk az egész érkezési csarnokot. Tehát négyszeres ellenőrzés lesz: először maga a kapu, Arto és az emberei, aztán az útlevél-ellenőrzés, Kerstin és Viggo, majd az érkezési csarnok, Paul és én, és végül a kijárat, Gunnar és Jorge. Minden világos?

– A terv kristálytisza – szólalt meg Hjelm. – Csak az a kérdés, hogy hogyan működik a százegynéhány jet lagtól másnapos utas esetében.

Hultin elengedte a füle mellett a megjegyzést, szeme sem rebbent. Folytatta:

– Úgy van kitalálva, hogy szélsébesen át tudjunk kapcsolni az A-tervről a B-tervre. Ha megkapjuk Amerikából, hogy milyen név alatt utazik az emberünk, *mielőtt* még az utasok elérik az ellenőrző pontot, akkor minden erőnkkel *rá* tudunk fókuszálni. Akkor a helyszínen kell elkapnunk. Persze csak ha nem cserélt személyazonosságot a gépen. Érthető? Ebben az esetben nagymértékben megnő Kerstin és Viggo felelőssége. Ez lenne tehát a B-terv. De egyelőre az A-terv van hatályban: halványlila fogalmunk sincs, hogy ki a fenét keresünk. Most... Hét óra harmincnégy van, és bármelyik pillanatban... – és ekkor megszólalt a mobiltelefon egy idéetlen Mickey egeres csengőhanggal, amit Hultin egy szélsébes mozdulattal elhallgattatott – előkerülhet Larner különleges ügynök. Hát igen.

Beleszólt a telefonba, és elfordult. Az E4-es sikkolt alattuk a kipufogógázzal trágyázott szántóföldek mellett, melyeket itt-ott egy hősiesen küzdő traktor díszített. Tökéletesen tiszta, késő nyári nap volt, de azért valahogy mégis érződött az ősz közeledte. Vége a nyárnak, gondolta Hjelm belenyugodva a sorsba. Beköszöntött az ősz, folytatta a gondolatot patetikusan.

Rém ronda épületcsoport bukkant fel a szántóföldek felett a távolban.

– Ez ugye Arlanda? – kiáltotta Kerstin Holm.

– Nem lehet eltéveszteni – vágta rá Arto Söderstedt.

– Na, akkor még van vagy öt percünk – állapította meg Gunnar Nyberg.

– But why? – hallatszott egyszer csak Hultin ordítása. Majd hallgatta tovább, mit mond a másik, s végül egyetlen gombnyomással véget vetett a beszélgetésnek.

– Hát nem sikerült – szólott megint hozzájuk –, nem sikerült megtudniuk a nevet. Úgy tűnik, a gyilkos a svéd áldozata nevében törölte annak jegyét, majd közvetlenül azután egy másik, természetesen hamis néven rendelt jegyet a megüresedett helyre. És hát ez az a név, amire szükségünk lenne. Egyszerűen nem értem, hogy nem lehet megtudni az utolsó jegyvásárló nevét...? Tehát továbbra is az A-terv érvényes.

A helikopter elkanyarodott az autópályától, és befordult az arlandai erdők fölé. A New York-i SK 904-es járat érkezése előtt huszonnégy perccel szállt le Arlanda nemzetközi repülőterén. Öt perccel később az A-csoport valamennyi tagja elfoglalta kijelölt helyét.

Chavez hamar ott termett a főbejáratnál, bent az épületben. Átsétált az egyelőre nem túl ijesztő mennyiségű leendő és volt utas között, és letelepedett az egyik Coca Cola-automata melletti padra, ahonnan tökéletesen átlátta a rábízott területet, az útlevel-ellenőrző folyosótól távolabb eső részt. Sasszemüzemmódba kapcsolott. Becsvágyszintje szokás szerint a maximum fölé emelkedett.

Vagy fél perccel később megérkezett Gunnar Nyberg is. Őt egy hangyányit jobban megviselte a helikopterút. A kávézóban foglalt helyet az egyik asztalnál, és egyszer tűzforró, másszor jéghideg arcát úgy fordította, hogy jól lássa mind Chavezt, mind a kijáratot. Szemmel is jól látható energiaigé-

nyét egy doboz, aktív testépítő korszakából ismert sportital megrendelésével kívánta egyensúlyba hozni. Egy szuszra felhajtotta a fél litert, és azonnal sikerült megállapítania, hogy abból a léből készülhetett, amit az elmúlt hónapok során a világ összes edzőtermében ottfelejtett ruhákból csavartak ki. Talán sikerült helyreállítania folyadékszintjét, viszont azonnal émelyegni kezdett a gyomra.

Kettőjük között egy nehezen leírható ötös fogat haladt árral szemben, befelé az útlevel-ellenőrző folyosón. Hultin megállt, és néhány szót váltott a szemmel láthatóan nagyon ideges határőrökkel, majd csatlakozott a többiekhez az érkezési csarnokban. Beállt a pénzváltó előtt kigyózó sor legvégére, ahonnan pompásan belátta az egész területet. A csoport többi tagja továbbhaladt az útlevel-ellenőrzés felé, míg csak Hjelm ki nem esett a szerepéből, és azon nem kapta magát, hogy bambán bámul az egyik mozdulatlan csomagszállító szalagra. Ritkán látszott egy nyomozó kevésbé nyomozónak, mint ő ott, és minél jobban erőlködött, annál kevésbé tudott úgy tenni, mintha nem lenne az. Majd végre leült egy padra, és egy prospektust kezdett lapozgatni, melynek tartalma az idők végezetéig rejtve marad előtte.

A maradék csapatot az ellenőrző pontnál várta egy magas rangú határőrtiszt, aki betessékelte Norlandert és Holmot a számukra kijelölt fülkébe, ahol egy felettébb kényelmetlen ülőkén kucoroghatnak majd az útlevel-ellenőrző tiszt árnyékában. Kívülről csak igen nehezen lehetett észrevenni őket, de ha valaki mégis meglátná őket, vigyázniuk kell, hogy a helyzet ne tűnjön

teljesen abnormálisnak. Vihar előtti csend telepedt rájuk.

Már csak egy ember volt hátra. Arto Söderstedt átfurakodott az útlevel-ellenőrzésen, és a lemaradó utasokkal szemben haladva elszalamoszott a mozgólépcsőn a tranzitváróig. Nem kellett rápillantania a monitorra, máris tudta, melyik a kérdéses kapu: egy tucat könnyen azonosítható úriember üldögélt minden feltűnést kerülve a 10-es kapunál, és le sem tagadhatták volna, hogy rendőrök. Söderstedt egybegyűjtötte a márstai kollégákat, és a stratégiailag fontos pontokra küldte őket. Egyetlen gyors pillantással felmérte, hogy csupán a mosdók a valóban elkülöníthető helyiségek. Mindegyikbe állított tehát egy rendőrt, és gondoskodott róla, hogy a személyzet számára fenntartott külön helyiségek és raktárak mind gondosan zárva legyenek. Már csak a duty free boltok, bárók és kávézók voltak hátra. Kiválasztott egy Adolfsson nevű rendőr őrmestert, akinek sikerült úgy elhelyezkednie az egyik asztalnál a bárban, mintha teljesen véletlenül került volna oda, ami már önmagában is komoly teljesítménynek számított.

Egyelőre még alig volt ember a tranzitcsarnokban. Söderstedt leült a 10-es kapu mellett, és várt. Itt-ott a korábban érkezett gépek utasai kóvályogtak kisebb csoportokban, lemaradva a többiektől.

Csekély változatosságot hozott az események folyásába, hogy Arto Söderstedt igyekezett betuszkolni az elengedhetetlen kis fülhallgatót a hallójáratába. Mindig az az érzése támadt, hogy mélyen belesüpped az agytekervényeibe.

A kijelzőtáblán a „SK 904 New York” felirat mellett most kigyulladt a „leszállt” felirat. Söderstedt jobbra fordítva a fejét kinézett a panorámaablakon, és látta, ahogy elgurul előtte a gép. Megnyomott egy gombot az öve alatt, megköszörülte a torkát, és csak annyit mondott:

– A keselyű földet ért.

Felállt, megigazította a nyakkendőjét, vállára vette a táskáját, és behunyt szemmel várt. Lábai között gyerekek cikáztak, a szülők szívszaggatóan vagy csak szaggatóan kiáltoztak. A rutinos, öltönyös utasok jól begyakorolt mosollyal tartották maguktól kellő távolságra a turistaosztály utasait.

Teljesen nyugodtan viselkedett. Szinte észre sem lehetett venni. Senkinek sem nézett a szemébe. Bár ez azelőtt sem volt szokása.

A sor elég hamar megindult. Az embertömeg oszladozni kezdett, s lassan ő is elindult a repülő belsejében. Dübörögve áthaladt a méteres fémlemezen, amikor kilépett a gépből, majd végigment a himbálódzó folyosón.

És elérte a szilárd talajt. Megérkezett.

Most fog bezárulni a kör.

Most kezdődik, aminek kezdődnie kell.

Kimondottan érdekes volt megfigyelni, hány arcot képes egyáltalán felfogni az agy, mielőtt még mind egybefolyyna. Söderstedt úgy találta, hogy

már körülbelül ötvennél eléri ezt a határt. Végül a New York-i utasok névtelen szürke tömeggé olvadtak össze előtte. Többségük kétséget kizáróan egyedül utazó, középkorú, fehér férfi.

Semmi különlegeset vagy átlagostól eltérőt nem látott rajtuk. A nyáját gond nélkül, egyenletesen lehetett terelgetni az érkezési csarnokon át. Néhányan beugrottak a mosdóba, és hamarosan ki is jöttek, mások gyors látogatást tettek valamilyik üzletben, megint mások szendvicset vettek a büfében, de rögtön elment az étvágyuk, amikor meglátták, mennyibe kerül. Néhányan leragadtak a bárban, és meglepetten próbáltak szóba elegyedni a viaszbábunak látszó Adolfssonnal, aki úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban lefordulna a székről.

Mint valami turistalátványosság, állapította meg Söderstedt.

Az első New York-i utasok már közeledtek a lépcsőn az útlevel-ellenőrzés felé.

– Jönnék – mondta maga elé a levegőnek, és ezzel tulajdonképp ő volt az egyetlen, aki valami miatt kitűnt a tömegből.

Kerstin Holm hallójáratában úgy süvöltött ez a szó, mintha a második világháború békekötését jelentették volna be. Időközben csiszolgatta magában búcsúszavait, melyeket a titokban szellentető útlevelellenőr diktált neki az egyre inkább gázkamrához hasonlító fülkében. Hát ő nem ezért lett rendőr. De aztán bekukkantottak a homályos ablakon az első amerikai apácák, és az összes zavaró szag elillant. Az útlevelellenőr minden átnyújtott útlevelet elegáns mozdulattal helyezett

be a számítógéphez csatlakoztatott kameraszervezetbe, és anélkül, hogy bárki is észrevehette volna, lefényképezte. A számítógép azonnal regisztrálta a fényképet és a nevet. Ha más nem is sikerül, legalább lesz egy fényképük a gyilkosról.

Egyik arc a másik után haladt el a fülke előtt. Minden mosolyba és minden ásításba megpróbált beleképzelni egy lelketlen gyilkost. Hát, nemigen sikerült. De mikor az egyik férfi csak vonakodva volt hajlandó levenni a napszemüvegét, és a szemé sarka idegesen rángatózni kezdett, *majdnem* szólt Hultinnak. Különben nagyon békésen kezdődött minden.

Viggo Norlander fülkében töltött percei kissé másképp teltek. Ő volt az egyetlen az A-csoportban, akinek pompás éve volt. Azt követően, hogy padlót fogott a Tisztogató utáni nyomozás során, mikor is észtországi ámokfutásának záróakkordjaként szó szerint keresztre feszítette a maffia, sőtlan agglegényélete új dimenziókat nyert. Edzeni kezdett, hajbeültetésnek vetette alá magát, és újra feltámadt az érdeklődése a szebbik nem iránt. Stigmatizált keze tulajdonképpen még némi előnyt is jelentett számára. És mivel Holmmal elmentésben egy olyan fülkébe került, ahol egy fiatal női útlevélellenőr dolgozott, azonnal tolakodóan csapni kezdte neki a szelet. Ebben a fülkében tehát a *másik* volt az, aki szexuális zaklatás miatt már egy szép kerek feljelentést fogalmazott meg magában, mire az első amerikai odalépett hozzá.

Norlander a másodperc tört része alatt megfélemedezett a nőről. Százszázalékosan összpontosított a feladatára. Megemelkedett adrenalinszintje

miatt minden utasban sorozatgyilkost vélt látni, és mikor a harmadik gyanúsítottat jelezte Hultinnak, egy koromfekete bőrű tizennyolc éves kábítószeres fiút, olyan kemény ledorongolást kapott, hogy azonnal eszébe jutott a múltja, és ettől aztán – saját megfogalmazása szerint – figyelt rá, hogy ne ítéljen elhamarkodottan.

Meghunyázkodva, csendben üldögélt néhány percig, míg egy jól öltözött, negyvenöt év körüli férfi magabiztos mosollyal átnyújtotta útlevelét az ellenőrnek, aki rutinos mozdulattal lefényképezte a Robert E. Norton nevet. Aztán a férfi az útlevelellenőr válla felett váratlanul megpillantotta Norlandert. A mosoly az arcára fagyott, pislogni kezdett, s folyton oldalra pillantgatott. Majd magához ragadta az útlevelét, és nekilódult.

– Megvan! – huhogta Norlander a láthatatlan mikrofonba. – Lelécel! – folytatta önmagának is ellentmondva. Feltépte az ajtót, és Robert E. Norton után eredt, át az érkezési csarnokon. Norton megszállottként rohant, táskája a vállát verte. Norlander a megszállottnál is megszállottabban futott. Útjába akadó nőket döntött fel, kisgyermek lábát taposta le, adómentes italok üvegeit törte ripityára. Norton megtorpant, és kétségbeesetten körülnézett. Hjelm felpattant a padról, olvasatlanul dobta félre a prospektust, és elkezdett rohanni Norton felé. A két, nyilvánvalóan kétes múlttal rendelkező, támadásba lendülő rendőr látványa már az amerikainak is túl sok lett, meglóbálta feje fölött a táskáját, nagyot szökölt balra, majd eliramodott az egyik álló csomagszállító szalag irányába. Tigrisugrással áthatolt a

műanyag szalagokból álló függönyön keresztül a csomagkiadó helyiségbe. Norlander, megismételve a látott sportbravúrt, utánaugrott. Hjelm nem ugrott, ő inkább óvatosan széthajtotta a műanyag csíkokat. A csomagtárolóba benézve azt látta, hogy a szanaszét heverő csomagok között Norlander üldözőbe vette Nortont. Bekúszott a helyiségbe. Norton hajigálni kezdte a csomagokat a rendőrrre, aki egy sárkánybömböléshez hasonló hang kíséretében rávetette magát, de egy táská orron találta, és ettől hanyatt esett. Míg Norlander igyekezett újra talpra állni, Norton egyre közelebb került Hjelmhez, aki közben óvatosan bekúszott, és csak várt. Norton egyenesen felé rohant, de újra elkezdte a feje felett lengetni a táskáját, amikor észrevette, és telibe talált. Hjelm elvágódott, de valamilyen rejtélyes okból kifolyólag meg is pördült a levegőben, s végül Nortonon landolt. Norlander is rávetette magát a dulakodó duóra, teljesen lehetetlen pózba csavarva Norton karját elhelyezkedett rajta lovaglólülésben, és a térdét a nyakszirtjére nyomta. Hjelm egyik kezét vérző ajkához szorította, a másikkal kiborította a földre a táská tartalmát. Kipottyant belőle egy kis zacskónyi hasis. Ebben a pillanatban Norlander és Hjelm fülében felharsant Hultin hangja:

– Megérkezett a név az FBI-tól. Azonnali váltás az A-tervről a B-tervre. Emberünk Edwin Reynolds néven utazik. Ismétlem: Edwin Reynolds. Ha az illető, akit észrevétlenül végigkergettetek az érkezési csarnokon, *nem* Reynolds, és szemmel láthatólag semmi köze az üggyhez, akkor azonnal engedjétek el, és menjetek vissza a kijelölt helye-

tekre. Talán még rendbe hozhatjuk, amit elrontottunk.

Azonnal elengedték Robert E. Nortont. Megjelent a reptéri rendőrség, és elvezette. Egy oldalajtón keresztül visszatértek az érkezési csarnokba, Norlander fülkéjéhez. Hjelm átvette az irányítást. Ráordított a női útlevéllenőrrre:

– Villámgyorsan válaszoljon! Edwin Reynolds. Volt ilyen nevű utas?

Néhány gombnyomás után már érkezett is a válasz:

– Nem. Randolph. Robertson. A kettő között semmi.

Norlander lerogyott a székére, Hjelm pedig a földre. Behúzták az ajtót, kifújták magukat, és a sebeiket nyalogatták. Talán még van remény. Eddig még csak az utasok fele haladt át az ellenőrzésen. Ha nem volt azok között, akiket Norlander letaposott, akkor még mindig itt van benn.

Így elmélkedett a fülke két hőse, és a tesztszteronködtől, ami körülvette őket, meg is feledkeztek a fülke harmadik tagjának ösztrogénkisugárzásáról.

Ekkor valamennyiük fülében megszólalt Kerstin Holm hangja:

– Tizenegy perccel ezelőtt áthaladt a fülkénken egy Edwin Andrew Reynolds. Az elsők között.

Néhány végtelennek tűnő másodpercig néma csend volt. Majd Hultin hangja hallatszott:

– Oké. Az útlevél-ellenőrző kapukat lezárni. Senki sem mehet ki. Igazoltassatok mindenkit az egész rohadt reptéren. Természetesen diszkréten. A hivatalos verzió: kábítószercsempészeket kere-

sünk. Mindenkit erre mozgósítunk. Indulás. Az útlezárás ügyében intézkedem. Kerstin, van róla fényképed? Hogy néz ki?

– Ez itt egy nagyon rossz kép. Talán szőke. Sajnálom. Pocsék felvétel.

– Se te, se az ellenőr nem emlékszik rá?

– Nem sajnós. De tizenegy perc alatt messzire juthatott.

– Köszönöm. Akkor gyerünk!

Norlander azért mégis fellélegzett. Nem befolyásolta az akciót, hogy hibázott. Hjelm arra gondolt, miközben feltápászkodott, hogy az ilyen megkönnyebbült sóhajokat, mint Norlanderé, büntetni kéne.

Holmmal egyszerre léptek ki a fülkéből. Kerstin tekintete szinte átdöfte őket.

És ott voltak mindenütt. A középkorú, fehér férfiak. És várniuk kellett. A reptér minden zugából géppisztolyos rendőrök özönlöttek ki, akár férgek hada egy hullából, és feltartóztattak mindenkit.

Hjelm átrohant a vámon. Szeme sarkából látta, hogy Gunnar Nyberg szinte eltűnik egy kupac útlevél alatt, amit egy fehér, középkorú férfiakból álló társaság nyújtott át neki. Elnyűtt dzsekije kigombolva.

Hjelm kilépett az épületből. Tekintete végigsiklott a túlzásúfolt járdán. A sarkon befordult egy reptéri busz. Taxik álltak szorosan egymás mögött. Képtelenség volt átlátni a helyzetet.

Végigrohant a járdán. Tíz-egynéhány lehetséges sorozatgyilkos kísérté figyelemmel gyors kocogását. Az ellenkezés legcsekélyebb jele nélkül igazolták magukat. Ahogy futólag rápillantott

az útlevelükre, gyanúja gondolattá formálódott. Kimondásra készen.

Egy pillanatra megállt. Hiú ábránd, hogy képes lehet átlátni a helyzetet. Egyszer csak ott termett mellette Hultin. Mindegyik a saját gondolatát olvasta ki a másik szeméből. Végül is Hjelm volt az, aki megfogalmazta. Nem lehetett tovább halogatni.

– Már kijutott.

Hultin tekintetével egy másodperc erejéig fogva tartotta a tekintetét. Szinte láthatatlan bólintásának ellentmondott a nyers hangnem:

– Bemegyünk, és folytatjuk. Ne állj itt, mint Bálám számara.

Hultin máris eltűnt. Hjelm meg továbbra is csak állt, mint Bálám számara.

Zsibbadt ajkához nyúlt, és meglepetten vette észre, hogy véres lett a keze. Arcát felfelé fordította a sötétedő égbolt irányába, és fogadta az első, hideg esőcseppeket.

Svédországba beköszöntött az ősz.